

ZEYNEP KAÇAR

Tanrı ve Memeli Hayvanlar

—
Türk
Edebiyatı
Öykü
—

Zeynep Kaçar, 1972'de Lüleburgaz'da doğdu. 1991'de Bursa Anadolu Lisesi'nden, 1995'te MSM Tiyatro Bölümü'nden, 1999'da İstanbul Üniversitesi Dramaturji Bölümü'nden mezun oldu.

Oyunları, 2007/2021 yılları arasında *Toplu Oyunlar* başlığıyla altı kitap halinde Mitos Boyut Yayınları tarafından yayımlandı. Çeşitli alternatif tiyatrolar, Şehir Tiyatroları ve Devlet Tiyatroları tarafından sahnelendi. İngilizce, Çince ve Fransızcaya çevrildi. ABD, Tayvan, İsveç'te sahnelendi. Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenen *Krem Karamel* 2010 yılında Ankara Sanat Kurumu Övgüye Değer Oyun Yazarı Ödülü'ne, 2011 yılında *Medine* Dil Derneği Kerim Avşar En İyi Oyun Ödülü'ne, 2017 yılında Sahne3 tarafından sahnelenen *Tok* ve 2023 yılında Bir Oda Bir Tiyatro tarafından sahnelenen *İzlanda'nın Başkenti* ile Ekin Yazın Dostları Yılın Oyun Yazarı Ödülü'ne layık görüldü.

2000-2007 yılları arasında tanıtım ve eleştiri yazıları *Radikal Kitap*, *Varlık* dergisi ve çeşitli web sitelerinde yayımlandı.

2000'de Tiyatro Boyalı Kuş ve 2008'de Bab-ı Tiyatro'yu kurdu, yazar, yönetmen, oyuncu olarak bu topluluklarda görev aldı. 2015/2020 yıllarında Sahne3'te yazar, oyuncu ve eğitmen olarak çalıştı.

2017'de yayımlanan ilk romanı *Kabuk* ile büyük beğeni toplayan Zeynep Kaçar son romanı *Yalnız* ile 2022 Attilâ İlhan Edebiyat Ödülü'nü ve 2023 Notre-Dame De Sion Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

DOĐAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Yalnız
Kabuk

TANRI VE MEMELİ HAYVANLAR

Zeynep Kaçar

Yazan: Zeynep Kaçar

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2023 Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitaptaki öykülerin bir kısmı *Kafa* dergisinde yayımlanmıştır.

1. baskı / Ekim 2023 / ISBN 978-625-6570-13-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomođlu

Kapak illüstrasyonu: Barış Çakmak

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Tanrı ve Memeli Hayvanlar

Zeynep Kaçar

İçindekiler

Tanrı	9
Çocuk	15
Filiz	21
Yolcu	27
Martı	31
Defne	37
Eylül	45
Yasemin	49
Elma	55
Bir Minyatür Roman/Oluşmak	63
Keçi.....	79
Kaza	85
Düşüş	95
Empati.....	99
Vücut	105
Elli.....	113

Tanrı

Güneş henüz doğmuştu. Çıplaktı. Derin derin nefes alıp verdiğiğine göre yaşıyor, gözleri kapalı olduğuna göre uyuyordu.

Sakallı adam, yok böyle diyemeyiz, bu ayırt edici bir özellik değil, hepsi sakallı, hepsi adamdı, uzun boylu, sakalları iyice beyazlamış olan, ancak böyle tarif edilebilir, onu diğerlerinden ayıran özellikleri bunlardı çünkü, "Tanrı olmalı" dedi. İyice beyazlamış sakalları yüzünden herkes onun söylediğini bir çırpıda onayladı. Evet, evet, o Tanrı olmalıydı. "Gökten mi düştü?" diye sordu genç ve kızıl saçlı. Aynı yaşlarda on iki genç adam vardı ama o kızıl saçlı olandı. Böyle ayırt ediliyordu diğerlerinden. "Öyle olmalı, bitki gibi topraktan bitmedi ya" diye cevap verdi, yaşlı ve şişman. En yaşlıları o değildi ama en şişmanlarıydı. Doğru, doğru diye onayladı diğerleri. Tanrı'nın ta kendisiydi yerde öylece çırılçıplak yatan. Biraz saygı bolca korkuyla birkaç adım yaklaştı geniş omuzlu, kırmızı suratlı. "Saçları da amma uzunmuş" diye seslendi geride duranlara. "Ve hiç tüy yok vücudunda." "Yolunmuş bir tavuk gibi" diye geçirdi içinden uzun boylu, sakalları iyice beyazlamış olan. Sonra hemen af diledi yine içinden. Sarı saçlı, sarı sakallısı, ki sarı saça hiç rastlanmamıştı bu kabiledede, muhakkak bir karışıklık olmuştu

ama çok iyi bir avcıydı ve kimse pek kurcalamak istemiyordu konuyu, iyice eğildi yerde yatanın üzerine. “Nefes alıp veren bir Tanrı da hiç görmedim bugüne kadar” diye mırıldandı. Yanındaki zayıf ve uzun boylu duydu onu. “Kaç Tanrı gördün ki?” diye şaşkınlıkla baktı yüzüne. Sarı saçlı, sarı sakallı irkildi. Şaşırtıcı bir soruydu. “Doğru” dedi, “hiç Tanrı görmedim. Ama biliyorsun işte, Tanrı insan olmayandır. Nefes alıp vermeyen, böyle çırılçıplak toprağın üzerinde uyur mu ki bir Tanrı her şeyden, herkesten habersiz?” “Bunun inekler gibi memeleri var” diye haykırdı, yaşlı ve şişman. Bu şişkolukla bu yaşa nasıl geldiği herkes tarafından hayretle karşılandığı halde, aynı nedenden saygıyı hak ediyordu. Kalabalık garip bir organizma gibi hep birlikte yerde yatana birkaç adım daha yaklaştı. “Evet, kesinlikle memeleri var. İnekler gibi” diye onayladı orta boylu, orta yaşlı, ayırt edici hiçbir özelliği olmayan. “Memeli bir Tanrı da ne bileyim, olacak iş değil hani.” Herkes ona çevirdi bakışlarını. En gençleriydi bunu söyleyen ve en sivilcelisi. “Öyle ama yalan mı, büyük adam öyle öğretmedi mi bize? Tanrı göklerde yaşar ve en çok ak sakallı, koca çuklû bir insana benzer, bir insana benzeyecekse eğer.” “Doğru doğru” diye onayladı hepsi. Büyük adam, ki anlaşıldığı üzere en yaşlısı ve en bilgesiydi kabilenin, beyaz sakallı ve evet çukû de büyüktü bir hayli, tüm gözler ona çevrildiğinde hafifçe kızardı. Bir cevap vermesi gerektiği ortadaydı. “Aferin çocuğa” diye başladı söze, kırçılı sesiyle. Lafın devamını nasıl getirmesi gerektiği konusunda emin değildi; yine de devam etti cümlesine, “Bu bir Tanrı değil. Tanrı gökyüzünden yere düşmez, hadi düştü diyelim, nerede sakalları ve neden memeleri var?” Hepsini şaşırdı söylediklerine. Doğruydum besbelli büyük adamın söyledikleri ama o zaman bu kimdi ya da neydi? “O zaman bu ne?” diye sordu yüksek sesle, herkesin merak ettiğini geniş omuzlu,

kırmızı suratlı. “Bir insana çok benziyor ama insan demeye de dilim varmıyor” diye yanıtladı büyük adam. “Ama bir insan gibi işte, kolları bacakları var, gözleri, bir ağzı, bir burnu ve iki kulağı. Nefes alıp veriyor üstelik, bizim gibi.” “Yoo” diye itiraz etti güdük ve basık burunlu. “Bir insan olsaydı, sakalları olurdu ve elbette bir çükü.” Bir bacağına rahatça sağa doğru uzattığı için bir çükü var mı yok mu göremiyorlardı. “Çükü olmadığı ne malum, belki bu da senin gibi tüysüzün tekidir” diye yanındakine döndü, uzun boylu ve saçları iyice beyazlamış olan. Sarı saçlı çok sinirlendi bu söylenene. Evet onlar gibi kıllı değildi ama en az onlar kadar sakallı ve hepsinden de büyük çüklüydü. Neyi ima ediyordu bu salak? Sarı saçlı olmanın sıkıntısı hiç bitmiyordu bu Tanrı’nın belası kabiledede. Sıkı bir yumruk geçirdi uzun boylunun yüzüne. Sarı saçlı da yeterince uzun boyluydu ve güçlüydü çünkü. Uzun boylu ve saçları iyice beyazlamış olan yaptığı hatayı hemen anladı. Konuşulmaması gerekeni dile getirmişti ve bu neredeyse bir suç sayılırdı. Yine de karşılığını vermeliydi. Erkek olmak bunu gerektirirdi. Bir tane de o patlattı sarı saçlının suratına. Ödeştiler böylece. Konu çabucacık kapandı.

“Hadi o zaman, çükü var mı bakalım.” “Ben bakmam” diyerek birkaç adım geriye kaçtı genç ve kızıl saçlı. “Büyük adam baksın” dedi kalabalıktan biri. Herkes hemen onayladı onu. “Büyük adam baksın.” Büyük adam içinden küfretti. Dışından hafifçe başını sallayarak içindekini gizledi. Omuzlarını dikleştirdi. Sakalını birkaç kere taradı elleriyle. “İyi” dedi. “Ben bakarım.” Uzun boylu, sakalı iyice beyazlamış olan sevindi onun bu korkusuzluğuna. Ya bu şey, artık her ne ise, bir anda uyanıp büyük adamın gırtlaklarını sıkıp onu gebertirse, kendisi büyük adam mertebesine yükselecekti. Tatlı bir umut kapladı içini, bir çırpıda söndü. Büyük adam yerde yatanın bacağına bir so-

payla ittiğinde hepsi korkuyla beşer adım geriledi. Çüksüz bir adam! Olacak şey miydi? Hem memeleri var hem de çükü yok. Tanrım! Sen esirge bizi. Bu neydi? Yoksa? Hep bahsedilen, geceleri ateşin başında en korkunç hikâyelerin başkahramanı, oğlanların uykularında altlarına kaçırmalarının biricik, avdan eli boş dönmelerinin gerçek sebebi, bütün kötülüklerin, soğuğun, karın, fırtınanın, yerin sallanmasının, dağın alevler saçmasının müsebbibi, yoksa o, o, dilimiz de varmıyor söylemeye, o bir kadın mıydı? Bir efsane, büyüklerin anlattığı saçma sapan korku hikâyesi değil miydi, oğlanları terbiye etmek için uydurulmuş... Değildi. Gerçektir. Kadındı bu. Apaçık ortadaydı. Beyaz kıcı, yuvarlak memeleri, çüksüz bacak arası, uzun saçlarıyla, işte orada boylu boyunca uzanıyor, nefes alıp veriyor, hepsinin çükünde garip kıpırtılara neden oluyordu.

Bir karara varmak epey uzun sürdü. Efsaneye göre kadın ürkütücü de olsa bir insandı, erkeğin kayıp yarısı. Çoğunluk onun bir insana çok benzediğini düşünüyordu. En çok bir insana benziyordu elbette ama her şey olabiliirdi. Karanlık ormanın onlara ne belalar getireceği hiç belli olmuyordu. Hepsinin içinde daha önce hiç hissetmedikleri, korkuyla karışık bir arzu. Sonra karara varıldı. O Tanrı'nın armağanıydı. Öyle olmalıydı.

Öğlen güneşi hepsini ter içinde bırakmıştı. Kadın kanlar içinde inliyordu hâlâ. "Sussana be" diye bağırdı içlerinden biri. "Sus artık. Ne kıymetli canın varmış." Yıllardır oğlanlarla ama daha çok birbirleriyle ilişkiye girmişlerdi. Bazıları isteksizce razı oluyor, bazıları huysuzlanıp baltalara sarılıyor, neredeyse her ilişki kanlı, hatta ölümlü sonuçlanan kavgalara neden oluyordu. Keçiler çok ruhsuzdu, ineklerse mutlaka tekmeliyordu. En iyisi oğlanlarlaydı ama hep ağlıyordu onlar da, her seferinde kendi oğlanlıklarını akıllara getiriyordu bu girişimler. Şim-

“Toplu taşımada yan koltuğumdaki açık bacaklar, öğrenci işleri memurunun kızgın kaşları, patronlarım girip çıktığım yüzlerce işyerinde, işyeri dediğim market, asansördeki gergin amca, keskin gözleri çarşı esnafının, tüm kahraman gece bekçileri karanlık sokakların ama özellikle siz, siz,

kim olduğunu bile bilmediğim beyefendiler, benden epey büyük abiler, evli barklı mutsuzlar, bekâr ve çapkın bey amcalar, yanımdan geçip giden tüm yabancılar. Hepiniz hoş geldiniz. Vee karşınızda ben, arzunuzun nesnesi, hayallerinizin prensesi, fantezilerinizin famfатели, minik ama dişi, küçük ama şehvetli, masumca edepsiz, ne yapsa baştan çıkarıcı, ağzı var dili yok, fındık içi kadar bir beyin, seks bombanız, yirmi iki yaşında, tam da üreme çağında, memelilerin en memelisi, önünüzde saygıyla eğiliyorum.”

Nazende sevgili, melek anne ya da baştan çıkarıcı bir fettan olmayı reddedenler. Kendi olmak uğraşında en ön safta çarpışanlar. Yasemin, Filiz, Defne ve diğerleri... Aşına olduğumuz isimler belki ama sizin bildiğiniz kadınlardan değiller. İnsan yiyerek devleşenler, figüranı olduğu romana isyan edip firar edenler, öfkelenen, acıkan, canı sıkılan, kafa tutan, devasa memeliler... Çılgın kadınlar panayırı burası.

Kabuk ve Yalnız romanlarıyla okurlardan büyük ilgi gören Zeynep Kaçar’dan sarsıcı, uzun süre etkisinden çıkamayacağınız öyküler.

